

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce **F. Š.**, proti žalovanému **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. T. Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2014, č. j. KUZL-14613/2013, sp. zn. KUSP-14613/2014/DOP/MU,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 17. 6. 2014, č. j. KUZL-14613/2013, sp. zn. KUSP-14613/2014/DOP/MU **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 17. 6. 2014, č. j. KUZL-14613/2013, sp. zn. KUSP-14613/2014/DOP/Mu, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vizovice (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 1. 2014, č. j. MUVIZ 410/2014, sp. zn. D-129/13639/13-OPS/LP, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že dne 14. 7. 2013 v 11:45 hod. na silnici č. I/49 v ul. u křižovatky s ul. ve, kde byl stavěn hlídkou Policie ČR, obvodní oddělení Vizovice (dále též „Policie ČR“) a podroben orientační dechové zkoušce na přístroji Dräger s naměřenými výslednými hodnotami v 11:50 hod. 0,37 ‰ a v 11:57 hod. 0,38 ‰ alkoholu v dechu, což po zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 ‰, představuje výslednou hladinu alkoholu v krvi obviněného 0,13 ‰, řídil osobní motorové vozidlo tov. značky, RZ: v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, tedy v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod vlivem alkoholu.

Dále byl žalobce uznán vinným přestupkem dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že dne 14. 7. 2013 v 11:45 hod. na silnici č. I/49 v ul. u křižovatky s ul. ve, kde byl stavěn hlídkou Policie ČR, u sebe při řízení osobního motorového vozidla tov. značky, RZ: neměl řidičský průkaz, který hlídce nepředložil, tedy jiným jednáním, než které je uvedeno v ust. § 125c odst. 1 písm. a) až j) zákona o silničním provozu, nesplnil povinnost stanovenou v ust. § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona.

Za spáchání přestupků byla žalobci v souladu s ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. c) uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a podle ust. § 11 odst. 1 písm. c), § 14 odst. 1 zákona o přestupcích v souladu s ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 14. 7. 2014 navrhl žalobce, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Namítl, že výrok rozhodnutí napadeného rozhodnutí je neurčitý a nepřezkoumatelný, neboť z něho není zřejmé, zda žalovaný uplatnil revizní postup a v jakém rozsahu, pouze je tvrzeno zamítnutí odvolání.

Dále namítl porušení práva na spravedlivý proces, kdy správní orgán postupoval nezákonně a v rozporu s ust. § 2, § 3 a § 68 správního řádu, když žalobce krátil na jeho procesních právech a neumožnil mu doplnit jeho výpověď za přítomnosti zmocněnce.

Další žalobní námitkou brojl proti provedení dechových zkoušek v rozporu s platnou metodikou, kdy nebyla dodržena potřebná časová prodleva mezi prvním a druhým měřením, mezi prvním a druhým měřením byl rozdíl naměřených hodnot více jak 10 % a údaj z druhé

dechové zkoušky nebylo možné použít jako validní pro další měření a srovnání s měřením třetím. Policisté sami nesprávným a neodborným postupem nezajistili dostatečné důkazy pro správní řízení.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spatřoval i v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí popisoval parametry dechového analyzátoru, ačkoliv pro tyto úvahy není žádných podkladů ve spise.

Dále namítl neúplné a chybné zjišťování skutkového stavu, kdy správní orgány obou stupňů vycházely pouze z tvrzení uvedených v úředním záznamu, oznámení policie ČR a dalších písemností, kdy neprovedly výslech policistů, který by objasnil, jak probíhala dechová zkouška, zda žalobce vykazoval symptomy ovlivnění alkoholem, zda byl cítit alkoholem. Správní orgán má zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zajistí všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Správní orgán prvního stupně neodůvodnil, proč neprovedl výslech policistů, místo toho se mu dostalo odůvodnění od žalovaného, který v prvním stupni nerozhodoval a zjevné nedostatky odůvodnění doplňoval svými úvahami. Tím byl narušen princip odvolacího řízení.

III. Právní stanovisko žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 24. 9. 2014 uvedl, že žalobce dělal vše proto, aby řízení obstruoval a pokusil se v řízení dospět k zániku odpovědnosti za přestupek. Žalovaný pojmenoval úskoky žalobce v řízení na str. 3 napadeného rozhodnutí.

Návazně se žalovaný vyjádřil k žalobním námitkám žalobce a uvedl toliko:

1) výrok rozhodnutí

V rozhodnutí o odvolacím řízení zcela dostačuje, když uvede do výroku, jak rozhodl. Revizní postup, tedy přezkoumání postupu správního orgánu prvního stupně potom provedl žalovaný v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí.

2) upření doplnění výpovědi za přítomnosti zmocněnce

Žalobce pouze dezinterpretuje postup obou správních orgánů a jeho argumenty odporují spisovému materiálu. Přípis žalobce „doplnění protokolu z ústního jednání ze dne 3. 1. 2014“ se dostal do dispozice správního orgánu prvního stupně dne 8. 1. 2014, tedy až po vypravení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Proto se dostalo žalobci právního názoru od žalovaného a nikoli od správního orgánu prvního stupně. Navíc žalobce záměrně opomíjí, že správní orgán prvního stupně reagoval sdělením na tento přípis žalobce téhož dne, tj. 8. 1. 2014.

3) provedení dechových zkoušek v rozporu s platnou metodikou

Policisté jsou řádně proškoleni k provádění dechových zkoušek, tudíž jsou obeznámeni jakým způsobem během měření postupovat. Správně postupovali i v tomto případě. Druhá dechová zkouška by nemohla být platná pouze tehdy, jestliže by policisté rezignovali na provedení

třetí dechové zkoušky. K první dechové zkoušce nebylo správními orgány přihlédnuto vůbec, neboť šlo o zkoušku orientační. Tato první dechová zkouška byla pozitivní, ukázala hodnotu 0,15 ‰ v čase 11:47 hod. V čase 11:50 hod. proběhla další dechová zkouška s výslednou hodnotou 0,37 ‰ a v čase 11:57 hod. byla provedena opakovaná verifikační zkouška s hodnotou 0,38 ‰, která prokázala správnost hodnoty 0,37 ‰, čímž byla splněna podmínka dvou dechových zkoušek s časovým rozstupem minimálně 5 minut do maximálního rozpětí 10% výsledných hodnot.

Dále v této námitce odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

4) nepřezkoumatelnost rozhodnutí popisem parametrů dechového analyzátoru, který nemá oporu ve spise.

Popisem parametrů dechového analyzátoru žalovaný vysvětlil jeho praktickou funkci v praxi, informacemi o fungování dechového analyzátoru neprováděl žádný nový důkaz, který by sám o sobě musel být podkladem pro vydání rozhodnutí ve spise. Podkladem pro odůvodnění rozhodnutí byla sama skutečnost, že policisté provedli zkoušky dechovým analyzátozem značky Dräger Alcotest 7510, což je pro rozšířené vysvětlení nastíněného technického principu funkce analyzátoru naprosto dostačující.

5) správní orgán vycházel jen z oznámení přestupku a úředních záznamů, neprovedl výsledek policistů.

V tomto řízení proti sobě nestojí verze obviněného a policistů. Mezi nimi stojí privilegovaný důkaz, kterým jsou dva pozitivní výstupy o přítomnosti alkoholu v organismu řidiče. Tato námitka se překrývá s odvolací námitkou, s kterou se náležitě vypořádal žalovaný v přezkoumávaném rozhodnutí na straně 11 rozhodnutí. Správní orgán nebyl v důkazní nouzi, kterou by musel doplňovat výsledkem zasahujících policistů. Klíčovým důkazem byly provedené dechové zkoušky. Nebylo třeba vyslýchat policisty ani kvůli tomu, aby se zjistilo, jestli žalobce vykazoval symptomy ovlivnění alkoholem, jak probíhala zkouška a zda byl cítit alkohol z žalobce. Nelze usuzovat ze subjektivního hodnocení policistů. I kdyby policisté žádný alkohol necítili, nelze z toho dovozovat, že žalobce nebyl alkoholem ovlivněn. Jejich hodnocení by na rozdíl od výstupů z alkoholtestu bylo subjektivně zabarvené a bez objektivit. I Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) setrvale judikuje, že není třeba provádět výsledek policistů tam, kde existuje jiný důkaz, než svědectví policistů. Typicky výstup z alkoholtestu nebo výstup z radarového rychloměru prokazující překročení rychlosti řidiče. V obou případech jsou policisté pouze obslužným personálem řádně proškoleným k jejich obsluze a nastavení. K tomu odkázal žalovaný na judikaturu NSS.

Návrh žalobce na výsledek svědků – policistek byl přednesen až v odvolání a proto se k tomu vyjadřoval žalovaný a nikoli správní orgán prvního stupně.

Zcela zcestná je úvaha žalobce o tom, že žalovaný není oprávněn nahrazovat a doplňovat uvážení správního orgánu prvního stupně. Povinností a plným právem žalovaného naopak je nahradit, změnit a doplnit správní úvahu prvního stupně o vlastní správní uvážení. Rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně tvoří jeden celek. Odvolací řízení má v režimu ust. § 89 odst. 2 správního řádu nejen povahu přezkumnou ale i nalézací. Pro odvolací řízení platí přiměřeně i ust. § 93 odst. 1 správního řádu. Žalovaný po

obdržení případu žalobce pečlivě prostudoval všechny okolnosti případu a dospěl k závěru, že není třeba provádět výsledk navržených svědků žalobcem.

Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalovaný, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

Žalobce zaujal písemné stanovisko k vyjádření žalovaného, které bylo doručeno soudu dne 25. 11. 2014 a namítl, že v řízení žádným způsobem neobstruoval, právo zvolit si zástupce mu objektivní právo dovoluje.

Stran nepřezkoumatelnosti a neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že výrok má splňovat obecné požadavky na rozhodnutí správního orgánu v ust. § 68 odst. 1 správního řádu.

K námitce ohledně nevyjádření se správního orgánu prvního stupně k návrhu na výslech policistů v přítomnosti zmocněnce z důvodu, že se mu tato námitka dostala do dispozice, až po vypravení rozhodnutí ve věci uvedl, že z rozhodnutí které má k dispozici, ani z jiného podkladu není zřejmé, kdy konkrétně bylo rozhodnutí vypraveno k poštovní přepravě. Ani skutečnost, že správní orgán prvního stupně reagoval na přípis „doplnění protokolu z ústního jednání“ obratem, nikterak neprokazuje, že rozhodnutí bylo vypraveno dne 6. 1. 2014.

Ohledně neprovedení výslechu policistek namítl, že z rozdílných výsledků dechových zkoušek je patrné, že měřicí zařízení nemuselo pracovat spolehlivě a bylo tedy na správním orgánu prvního stupně, aby sám v rámci uplatňování vyšetřovací zásady zjistil, nakolik může výsledky měření brát jako korektní, již jen proto, že výsledek měření je závislý mimo jiné na odborném provedení policisty. Správní orgán měl zjišťovat, nakolik bylo měření provedeno v souladu s návodem k měřicímu zařízení a pokud pokládal výsledky měření za průkazné, měl tedy sám konstatovat, že výslechu policistů není třeba a uvést důvod tohoto uvážení. Okolnost, že policisté jsou oprávněni k provedení dechové zkoušky, jistě nestačí, s ohledem na to, že je třeba každé oprávnění orgánu veřejné moci používat proporciálně a zcela odůvodněně. Pokud žalovaný argumentuje, že důkaz o přestupku byl zjištěn dechovým analyzátozem, který byl obsluhován proškoleným policistou, tak toto ze spisu nevyplývá, ve spise není žádného důkazu o tom, že byly policistky proškoleny k obsluze měřicího zařízení a že jej obsluhovaly v souladu s návodem.

S ohledem na výše uvedené setrval na podané žalobě.

V. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Zlín, Obvodní oddělení policie Vizovice (dále též „Policie ČR“) ze dne 18. 7. 2013, č. j. KRPZ-74212-4/PŘ-2013-150518. Dále je ve spisu založen úřední záznam Policie ČR ze dne 14. 7. 2013, výsledky provedených dechových zkoušek pomocí digitálního dechového analyzátoru Dräger Alcotest 7510, provedených

u žalobce dne 14. 7. 2013 a dále kalibrační protokol č. 13/201 2-10 dechového analyzátoru výše uvedeného vystavený Drager Safety s.r.o., Pod Sychrovem I/64, 101 00 Praha 10 ze dne 14. 3. 2013 s dobou platnosti ověření končícím dne 13. 9. 2013. Dále se ve spise nachází výpis z evidenční karty žalobce ze dne 23. 7. 2013 prokazující 4 záznamy o přestupcích, oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 23. 7. 2013, sp. zn. D-129/13639/13-OPS/LP, č. j. MUVIZ 13744/2013. Ze spisu vyplývá, že ve věci byla nařízena jednání na den 19. 8. 2013, 27. 9. 2013, 29. 10. 2013, z těchto jednání se žalobce omluvil, následně žádal o delegaci přestupku do místa trvalého bydliště, tj. Magistrátu města Brna, Odbor dopravy. Správní orgán žádosti nevyhověl a nařídil další jednání na den 16. 12. 2013, z něhož se omluvil žalobce. Bylo nařízeno další jednání na den 3. 1. 2014, kterého se již účastnil. Z protokolu z ústního jednání vyplynulo, že po poučení a seznámení se s obsahem spisu, uvedl, že si zástupce nevolí a k věci uvedl citováno: „*Nejsem si vědom, že bych se dopustil nějakého protiprávního jednání. S výsledky dechových zkoušek a souhlas s tím, aby tyto byly použity jako důkaz pro správní řízení, jsem podepsal proto, že se v té problematice nevyznám. Na místě jsem se teď rozhodl, že si ve věci ustanovím zástupce, takže se dále k věci nechci vyjadřovat. Nebudu se vyjadřovat ani k nepředložení řidičského průkazu*“. Dále uvedl k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, citováno: „*že se do spisu díval, ale nepovažuje to za seznámení s podklady a neví, jak se k tomu může vyjádřit v této chvíli*“. Dále se ve spise nachází rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2014, přípis žalobce ze dne 6. 1. 2014 „doplnění protokolu z ústního jednání ze dne 3. 1. 2014“ s plnou mocí o zastoupení zmocněncem, sdělení ze dne 6. 1. 2014 správního orgánu prvního stupně k tomuto přípisu, záznam o seznámení se spisem zmocněncem žalobce ze 16. 1. 2014, dále blanketní odvolání žalobce, usnesení o doplnění odvolání, doplnění odvolání, předání spisu žalovanému se stanoviskem k odvolání a rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2014, které je předmětem přezkumného soudního řízení.

VI. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Po přezkoumání skutkového stavu a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **je důvodná**.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého se fyzická dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s ust. § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo použití jiné návykové látky

nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Protože není zřejmé, zda žalovaný uplatnil revizní postup a v jakém rozsahu, považoval soud žalobní námitku o nepřezkoumatelnosti a neurčitosti výroku rozhodnutí žalovaného, za nedůvodnou. Postupuje-li odvolací správní orgán podle § 90 odst. 5, kdy odvolání zamítá a jím napadené rozhodnutí potvrzuje, výrok je v daném ohledu složený a vyjádřený slovy „zamítá se a potvrzuje“ (srov. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. Správní řád, 1. vydání. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 462). Výroku v rozhodnutí žalovaného není

tedy co vytknout, postup koresponduje s příslušnými ustanoveními správního řádu. Revizní postup, tedy přezkoumání postupu správního orgánu prvního stupně potom žalovaný provedl v odůvodnění rozhodnutí, kde se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí.

Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce o nesprávnosti provedených dechových zkouškách, kdy dle žalobce nebyla dodržena potřebná časová prodleva mezi prvním a druhým měřením, mezi prvním a druhým měřením byl rozdíl naměřených hodnot více jak 10% a údaj z druhé dechové zkoušky nebylo možné použít jako validní pro další měření a srovnání s měřením třetím. Policisté sami nesprávným a neodborným postupem nezajistili dostatečné důkazy pro správní řízení.

V dané věci je nesporné, že žalobce dne 14. 7. 2013 v 11:45 hod. na silnici č. I/49 v ul. u křižovatky s ul. ve byl stavěn hlídkou Policie ČR a podroben nejprve orientační dechové zkoušce s naměřenými výslednými hodnotami 0,15 ‰ v čase 11:47 hod. (vyplývá to z úředního záznamu pořízeného na místě Policií ČR a oznámení o přestupku). Následně hlídka Policie ČR přistoupila v čase 11:50 hod. k další dechové zkoušce s výslednou hodnotou 0,37 ‰ a v čase 11:57 hod. byla provedena opakovaná verifikační zkouška s hodnotou 0,38 ‰, která prokázala správnost hodnoty 0,37 ‰. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že byla splněna podmínka dvou dechových zkoušek s časovým rozestupem minimálně 5 minut do maximálního rozpětí 10% výsledných hodnot. Prvotní dechová zkouška byla pouze orientační. Byla pozitivní, a proto policie pojala důvodné podezření o přítomnosti alkoholu v organismu žalobce. Na základě této orientační dechové zkoušky přistoupila k dalším dvěma dechovým zkouškám. Dechové zkoušky byly provedeny analyzátozem Dräger Alcotest 7510, výrobní č. ARAK-0062. Ze správního spisu vyplývá, že byl použit přístroj, u něhož nebylo důvodu se domnívat, že by měřil hladinu alkoholu zkresleně. Ve správním spise je založen i kalibrační protokol č. 13/201 2-10 dechového analyzátoru výše uvedeného vystavený Dräger Safety s.r.o., Pod Sychrovem I/64, 101 00 Praha 10 ze dne 14. 3. 2013 s dobou platnosti ověření končícím dne 13. 9. 2013. Bylo tedy použito měřicí zařízení schválené autorizovaným institutem. V této souvislosti soud poukazuje na závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV ÚS 868/11, v němž je uvedeno, že „specifikace přístroje či metody měření rychlosti je otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů“. Pro danou věc bylo důležité, že správní orgány si ověřily schválení měřicího přístroje. Je třeba rovněž zdůraznit, že eventuálně pro případy, kdy by mohlo být určitými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení ve výši 0,24 ‰, která je na výsledek měření aplikována a i v souzené věci tomu tak bylo. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, úřední záznam, kalibrační protokol měřicího zařízení a záznam o průběhu měření ze dne 14. 7. 2013 v 11:47 hod., 11:50 hod. a v 11:57 hod.

Podle krajského soudu jsou předestřené důkazní prostředky dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl zastaven a testován na alkohol v krvi, výsledky dechových zkoušek na místě jako správné podepsal a nikterak naměřené hodnoty alkoholu nezpochybňoval. Vyšetření odběrem krve či

moči žalobce nežádal, uvedenou skutečnost rovněž potvrdil svým vlastnoručním podpisem v úředním záznamu přestupku Policie ČR ze dne 14. 7. 2013.

Soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsáního přestupku.

Dále ve vztahu k provedenému měření žalobce ve svém vyjádření, které soud obdržel dne 29. 10. 2014, vznesl další žalobní body, že se správní orgán nezabýval, zda byly policisté proškoleny k obsluze daného přístroje, když ve spise o proškolení policistů není důkazu a zda policisté postupovaly v souladu s návodem k obsluze.

K těmto žalobním bodům soud nepřihlédl, neboť byly vzneseny po uplynutí lhůty pro podání žaloby (srov. § 71 odst. 2 s.ř.s.).

Soud neshledal důvodnou ani žalobcovu námitku, že správní orgán vycházel pouze z oznámení přestupku a úředních záznamů, kdy neprovedl důkaz výsledkem zasahujících policistů. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchání přestupku, úřední záznam, kalibrační protokol měřicího zařízení a záznam o průběhu měření (výstupy z analyzátoru alkoholu) ze dne 14. 7. 2013 v 11:47 hod., 11:50 hod. a v 11:57 hod.

Soud považuje uvedené důkazy za dostatečné, neboť na podkladě provedeného dokazování bylo možno dospět k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkového jednání. Provedené přímé i nepřímé důkazy tvořily ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňoval pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Správní orgány vycházely zejména ze záznamu o provedených dechových zkouškách, které jsou jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, a které byly získány kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením (což bylo doloženo kalibračním protokolem).

Žalovaný tedy nepochybil, pokud nepřistoupil k dalšímu dokazování a to provedením výsledku zasahujících policistů, jak navrhoval žalobce. Žalovaný nebyl v důkazní nouzi, kterou by musel doplňovat výsledkem policistů. V dané věci proti sobě nestály dvě verze příběhu, obviněného a zasahujících policistů, neboť v daném případě není sporu o tom, že žalobce řídil vozidlo v inkriminované době a byl to on, kdo byl kontrolován na alkohol v krvi. Zejména na základě rozsudků NNS z poslední doby není třeba vždy prokazovat svědeckou výpověď policistů obsluhující přístroj, neboť privilegovaným důkazem je záznam o překročení rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2012, č. j. 9 As 76/2010-96, rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-25, rozsudek ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013, rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2010, č. j. 7 As 65/2010). Tento závěr je možné aplikovat i na tento druh přestupku, kdy se jedná o výstup z přístroje měřicího alkohol v krvi.

Provedení výsledku obou zasahujících policistů, jak navrhl žalobce, nepokládal soud z hlediska povahy věci za potřebné k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto. Svědci by neuvedli ve věci nic nového, než co vyplývá z již provedených listinných důkazů. Nebylo třeba vyslýchat policisty ani kvůli tomu, aby se zjistilo, jestli žalobce vykazoval symptomy ovlivnění alkoholem, jak probíhala

zkouška a zda byl cítit alkohol z žalobce. I kdyby policisté žádný alkohol necítili, nelze z toho dovozovat, že žalobce nebyl alkoholem ovlivněn. Klíčovým byl výstup z kalibrovaného dechového analyzátoru.

Soud považuje za lichou i námitku, že žalovaný není oprávněn nahrazovat a doplňovat uvážení správního orgánu. Soud zdůrazňuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 As 24/2013, www.nssoud.cz). Posuzuje-li tedy soud otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, bere v úvahu jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak rozhodnutí o odvolání. Ačkoliv by se mohlo zdát, že zamítavý a potvrzující výrok je možný pouze v případě, kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není co vytknout, judikatura připouští v těchto případech lehčí změny či spíše korekce části odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jinými slovy řečeno, odvolací správní orgán je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a to i tehdy, jestliže podle § 90 odst. 5 odvolání zamítne a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdí, protože dospěje k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a je též věcně správné (srov. NSS v rozsudku ze dne 14. 3. 2014, č. j. 4 As 10/2012-48, www.nssoud.cz).

Soud nepřisvědčil ani námitce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí popisem parametrů dechového analyzátoru, který nemá oporu ve spise. Ztotožnil se s názorem žalovaného, že popisem parametrů dechového analyzátoru žalovaný vysvětlil jeho praktickou funkci v praxi, informacemi o fungování dechového analyzátoru neprováděl žádný nový důkaz, který by sám o sobě musel být podkladem pro vydání rozhodnutí ve spise. Podkladem pro odůvodnění rozhodnutí byla sama skutečnost, že policisté provedli zkoušky kalibrovaným dechovým analyzátozem značky Dräger Alcotest 7510, což je pro rozšířené vysvětlení nastíněného technického principu funkce analyzátoru naprosto dostačující.

Za závažné procesní pochybení zdejší soud však pokládá porušení ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, kdy žalobci bylo upřeno jeho právo zvolit si zástupce v přestupkovém řízení. Soudu konstatuje, že je nutné vykládat ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a ust. § 2 odst. 13 trestního řádu. Uvedená ustanovení Úmluvy, Listiny a trestního řádu zaručují obviněným právo, aby si zvolili obhájce, aby obhájce byl přítomen úkonům v přestupkovém řízení, dále právo radit se s obhájcem v průběhu celého přestupkového řízení, přičemž uvedená práva jsou projevem ústavní zásady spočívající v zajištění práva na obhajobu. Tuto zásadu je nutné aplikovat i v přestupkovém řízení, které je svou povahou řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. NSS uvedl již dříve v rozsudku ze dne 18. 4. 2007, č. j. 4 As 10/2007-57, www.nssoud.cz, že „se zřetelem k zásadám, vyjádřeným v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992, které vyjadřují principy práva na spravedlivý proces, musí řízení o přestupku, stejně tak o jiném správním deliktu, podléhat stejnému režimu jako řízení o trestných činech. V tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu.“ Obviněný má tedy i v přestupkovém řízení právo žádat, aby byl vyslýchán za účasti svého obhájce a má právo, aby se jeho obhájce účastnil všech úkonů přestupkového řízení.

Z obsahu správního spisu, sice z protokolu o ústním jednání ze dne 3. 1. 2014 vyplývá, že žalobce byl ve smyslu ust. § 33 správního řádu poučen, že má právo si zvolit zmocněnce.

V rámci ústního jednání dne 3. 1. 2014 byl dále poučen dle ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, a to tak, že má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován. Žalobce byl v rámci předmětného ústního jednání vyslechnut a svých procesních oprávnění využil **návrhem na zvolení si pro předmětné řízení zástupce**. Správní orgán prvního stupně však k uplatněnému procesnímu právu žalobce nepřihlédl, nikterak na toto sdělení nereagoval a následně dne 6. 1. 2014 ve věci přestupku rozhodl. Uvedená procesní vada nebyla odstraněna ani žalovaným, který mj. v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 3) uvedl, že *„obviněný je dobře obeznámen s paletou zákonných procesních nástrojů, kterou lze přinejmenším oddálit postih za přestupek. Jistě je právem obviněného těchto zákonných prostředků využít s maximálním nasazením k dosažení cíle. Na druhou stranu je právem správního orgánu přistoupit k taktice úskoků v řízení obezřetně a s potřebnou mírou rezervovanosti“* Postup žalobce označil za zneužití práva.

S tímto postupem prvostupňového orgánu ani žalovaného však soud nemůže souhlasit. **Prvostupňový orgán měl totiž žalobci na základě jeho žádosti umožnit zvolit si zástupce**, a to v přiměřené lhůtě, kterou mu měl za tímto účelem stanovit. Žalobce se sice ze čtyř ústních jednání omluvil ze zdravotních důvodů a v poslední řadě z pracovních důvodů, tyto omluvy ale správní orgán prvního stupně akceptoval. Na ústní jednání konané dne 3. 1. 2014 se však žalobce již dostavil. Z chování žalobce nelze učinit jednoznačný závěr, že chtěl své práva využít k obstrukcím za účelem uběhnutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku. Žalobce totiž oznámil svůj záměr zvolit si zástupce při prvním ústním jednání, kterého se zúčastnil, a to s poukazem na to, že se k věci nechce dále vyjadřovat a že se v této problematice neorientuje. Ani v případě určité účelovosti tohoto postupu žalobce však nebylo namístě mu výkon práva zvolení si zástupce znemožnit, neboť s ohledem na konání teprve prvního jednání a dlouhou dobu, která zbývala do uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku, se evidentně ještě nejednalo o případ zneužití práva. Dále nelze přehlédnout i skutečnost, že správní orgán prvního stupně obdržel dne 8. 1. 2014 přípis žalobce s plnou mocí pro jeho zmocněnce ze dne 6. 1. 2014, kdy žádal o vyjádření se k věci za přítomnosti svého zmocněnce, tak jak navrhoval při ústním jednání.

Neobstojí ani argument žalovaného (strana 4), že žalobci nic nebránilo, aby své návrhy a připomínky k obvinění, stejně tak sdělení osoby zmocněnce adresoval správnímu orgánu prvního stupně daleko dříve. Krajský soud upozorňuje, že výkon práva zvolit si zástupce nelze omezit toliko na časový úsek před zahájením ústního jednání. Žalobce proto byl oprávněn zvolit si zástupce i v průběhu ústního jednání. Pokud prvostupňový orgán na prohlášení žalobce nereagoval, v ústním jednání pokračoval, provedl dokazování a vydal rozhodnutí ve věci samé, zasáhl tím do garantovaných procesních práv žalobce na obhajobu.

Součástí tohoto práva je pak i právo obviněného, aby se jeho zástupce účastnil dokazování, což prvostupňový orgán při ústním jednání žalobci neumožnil.

Soud dospěl k závěru, že v předmětném řízení bylo toto základní procesní právo žalobce porušeno, neboť zvolit si zástupce je svobodným projevem vůle zmocnitele, avšak aby tento projev vůle měl pro dané řízení právní účinky, musí být dán prokazatelným způsobem správnímu orgánu jasně najevo, což žalobce učinil při jednání dne 3. 1. 2014, k jeho žádosti však ze strany správního orgánu nebylo přihlédnuto. Soud proto tuto stížní námitku shledal

opodstatněnou. Obdobný právní názor vyslovil i NSS v rozsudku z poslední doby, tj. v rozsudku NNS ze dne 18. 12. 2015, č. j. 4 As 225/2015-32, www.nssoud.cz.

Ve světle výše uvedených zásad je proto zřejmo, že zjištěná vada v rámci správního řízení způsobila neobjektivně zjištěný skutkový stav věci. Napadené rozhodnutí proto bylo zrušeno pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). S ohledem na skutečnost, že uvedená vada řízení ovlivnila průběh a výsledky ústního jednání, na základě něhož byly učiněny příslušné skutkové a právní závěry, bude v dalším řízení nezbytné zrušit i rozhodnutí prvostupňového orgánu a umožnit tak nové ústní jednání za účasti zástupce žalobce. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku jak uvedeno shora, vyslovil (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu spisu vyplývá, že v řízení úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení za soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

V Brně dne 29. března 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová